

tipa, in spozna, kakošne so reči, — gorke ali merzle, vlažne ali suhe, terde ali mehke, gladke ali rapove, težke ali lahke. — Kadar poleti solnce pripeka, čutimo, da je vroče. Ako po zimi v peč kurimo, čutimo, da je v stanici gorko. Poletne večera in jutra so hladne. Kadar veter vleče, ga čutimo. Po zimi čutimo mraz. Včasih človeka bole zobje, vrat, persi, trebuh, križ, roke, noge i. t. d. Vse to moramo voljno terpeti. — Človek je najpred dete, potem deček (fant); potem mladeneč, mlad mož; dalje mož, potem starček. Ravno tako je tudi pri ženskem spolu: deklica, deklič; deklè, žena; stara žena, babica.

Kaj se vse s človekom godi.

Človek se rodi; ga kerstijo, péstujejo, várujejo, mu jesti dajejo, ga zrejajo, učé; on zraste, dela, skerbi, presoja, prevdarja, služi, dosluži; je bolan, se ozdravi; je vesel, žalosten, se potolaži; je star, se za smert pripravlja in — umerje. Njegovi žalujejo po njem, ga spremijo na pokopališče, in ga pokopljejo. Telo zgñjije, in postane perst in prah. Duša pa gre tje, kamor si je zaslužila. —

Nekaj iz sadjoreje.

Mladi in stari les — razni popki.

Blagor učencem, kateri imajo učenika, ki je vnet za njih časno in večno srečo. Tak učenik bistri um in ogreva serce sebi izročene mladine za vse, kar ji more k večni sreči kaj pripomoči. Ali dober učenik naj si prizadeva, da bo svoje otroke tudi takih reči naučil, ktere jim pomagajo, da si ložej vsakdanjega kruha prislužijo, ter jim k časni sreči pomagajo. Kadar bodo naše kmečke šole popolnoma na slovenski podlagi stale in se na resnične potrebe ljudstva bolj ozirale, kakor do zdaj, — se bo učiteljem gotovo še mnogo reči priporočevalo, da jih bodo svojim učencem razlagali in z njimi njih prihodnje življenje lajšali. Dozdaj je naša visoka vlada posebno dve reči priporočevala, da naj ji širijo med ljudstvom, namreč čbelarstvo in sadjorejo. Ako bode vredništvu po volji, bom véasih v „učiteljskem Tovaršu“ o sadjoreji kaj pisal.*) Pisati pa mislim

*) Vas prav lepo prosimo, slavni sadjorejci!

Vredn.